

Ἰδιοκράτης καὶ Διευθύντρια, ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

«Ὁν παύσαι τις Χάρτας
καὶ Μοσχαὶς συγκαταμηνῶς
ἐπιπέσαν συγγυίας»
Ἐξρ. Ἠρ. Μειν. 12. 073-8

Ἀπλοῦται ὅτι τὸ ἐν Κουρσοῦμ Χὰν
Γραφεῖον τῆς «Βοσπορίδος» μετακομι-
σθη ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 3 ὅπου ἦτο τέως,
εἰς τὸν ἀριθ. 23.

Η Δ'. ΕΠΕΤΗΡΙΣ

ΤΗΣ «ΒΟΣΠΟΡΙΑΣ»

Ἰδοὺ καὶ πάλιν ὁ στέφανος τοῦ ἔνιαυ-
τοῦ συνυπεκλήθη καὶ ἡ Βοσπορίς συμ-
πληρώσασα αἰσίως τὸ Γ'. ἔτος τῆς, εἰσέρ-
χεται σὺν θεῷ εἰς τὸ τέταρτον.

Καὶ πολλοὶ μὲν, ὡς γνωστόν, οἱ μῦθοι
καὶ οἱ ἀγῶνες, πολλὰ αἱ δυσχερεῖαι καὶ
αἱ πολλὰκις δυσυπέβλητοι παλιντροπῆαι
τῆς μοίρας τῶν τοιοῦτων ἔργων ἄλλ' οὐχ'
ἤττον τόσον ἡ θεία, φέίνεται, θέλησις
δοσὺν καὶ ἡ εὐθύς ἀπὸ τῆς ἐμφανιστώς

αὐτῆς περιβαλοῦσα τὴν Βοσπορίδα ὁμο-
νος καὶ ἀβρόα ἐκτίμησις καὶ ὑποστήριξις
τοῦ δημοσίου συντετήρησαν καὶ ἐπαγίω-
σαν αὐτὴν ἐπὶ λήξασαν τριετίαν ἴδῃ ἀν-
ταμειβούσαι οὕτω γλυκύτατα τοῦς κατὰ
τὸ διάστημα τοῦτο θαυσιλῶς πράγματι καὶ
ἀφειδώς καταβληθέντας ἀγῶνας καὶ θυ-
σίας ἡμῶν.

Οὕτως ἡ Βοσπορίς εἰρηγικῶς καὶ ἀνε-
πλέον τῶν ἐσωτερικῶν σπαραγμῶν, ὀχι-
νες κατέστησαν λίαν ἐπίπονα καὶ ἀγῶ-
νιώδη τὰ δύο πρῶτά τῆς ἔτη, διανύσασα
τὸ τρίτον τοῦτο ἔτος τῆς, ἐκ τῆς αἰσίας
τοῦ ὁποῦοι σταδιοδρομίας πολλὰ πλείονας
ἀντὶ ἐλπίδας περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῆς,
αἰσθάνεται ἴδῃ ἐν ἑαυτῇ πολλὰ πλειοτέ-
ραν δύναμιν ὅπως προῆλ' εἰς τὴν βαθμι-
οῖαν βελτίωσιν ἑαυτῆς καὶ τὴν ἀναπλή-
ρωσιν τῶν τυχόν ἐλλείψεων τῆς, αἰτίνας
ἀπαραιτήτως ἐνυπάρχουσιν εἰς τοιαῦτα
ἔργα παρ' ἡμῖν κατὰ τὰ πρῶτα τῆς ἰδρύ-
σεως αὐτῶν ἔτη, μὴ φειδομένη πρὸς τοῦτο
νέων ὑλικῶν θυσιῶν.

Τοῦ ἔργου τούτου καθήρετο ἕξασφα-
λίσεισι ἥδη διὰ τὸ ἀρχόμενον Δ'. Ἐτος αὐ-
τῆς τὴν συνεργίαν πολλῶν καλῶν ἐκ
τῶν ἀρίτων παρ' ἡμῖν, οἵτινες ἀλληλο-
διαδόχως θὰ παραλάσωσιν ἐν ταῖς στή-
λαις ταῖς:

Ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ δὲ λήξει τοῦ Γ', τούτου
ἔτους ἐκφράζομεν δημοσίᾳ τὰς θερμότη-
τας ἡμῶν εὐχαριστίας καὶ δὴ τὴν βαθεῖαν
ἡμῶν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν δοκιμώτα-
τα καὶ ἰσὴν δραστηρίως μεθ' ἡμῶν κατὰ
τὸ λῆξαν ἔτος συνειδυθέντα τὴν ἔκδοσιν
τοῦ βύλλου κ. **Ἐμμανουὴλ Τ. Ταβανιώ-
την**, ὅστις μετὰ ἀπαρίας καὶ παραδειγμα-
τικῆς εὐλακρείας καὶ αὐτοπαρνήσεως ἀ-
ναλαβὸν τὸ δυσχερότατον τοῦ δημοσιο-
γραφικοῦ ἀγῶνος σημεῖον, ἵτοι τὴν δια-
χείρισιν τοῦ βύλλου, κατεδείχθη ὁ σθενα-
ρώτατος μοχλὸς τῆς προόδου καὶ ἐπιμε-
ρίας του, μοχλὸς πολέμιος καὶ ἀνεκτίμη-
τος; εἰς δὲ ἡ **Βοσπορις** ὀφείλει ἄλλοτον
πράγματι εὐγνωμοσύνην. Ἄφ' ἑτέρου δὲ
τὰς αὐτὰς θερμότητας εὐχαριστίας καὶ τὴν
αὐτὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην ἐκφράζομεν
πρὸς τὸν ἀπὸ τῶν πρώτων ἑπι μνηῶν τῆς
ἐκδόσεως τῆς **Βοσποριδος** πολῦτιμον
βοηθὸν καὶ συναντιλήπτορα ἡμῶν ἐν τῷ
ἀγῶνι γενόμενον κ. **Ἀχιλλεῖα Ταβουλά-
θην**, οἷα ἀνεκτίμητος καὶ πλήθους ἐπίσης
εὐλακρείας καὶ αὐτοπαρνήσεως ἕνεκα
κατέστισεν αὐτὸν τὸν ἕτερον τῶν
ισχυρῶν παραγόντων καὶ μοχλῶν τῆς πα-
ριώσεως τῆς **Βοσποριδος**.

Μετὰ τούτους δ' ἐκφράζομεν ἐπίσης
τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας πρὸς πάν-
τας τοὺς ἐπιτιμῶς συνεργάτας ἡμῶν, ἰδίᾳ
δὲ τὸν **Ἀδιστ. κ. Κωνστ. Καλλίνικον**,
τὸν ἀρίγνωστον καὶ ἔνθεον ἱεροκήρυκα,
τὸν πλέον τῆ ἀπαξ κοσμήματα τὰς στή-
λας τῆς **Βοσποριδος**; τὴν γνωστὴν λογίαν
τὴν ἀντιθέροισαν πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τοῦ γυ-
νακείου (ἡπὶ τῆς ἀμνησθῆν ἰδίᾳ διηγη-
ματογράφου **Ἡλῆν Δα Βιργινίαν Εὐαγγελ-
εῖδου** τὸν ἐκ τῶν καλλίστων ἐπίσης συν-
εργάτων ἡμῶν κ. **Σπυρίδων Οἰκονόμου**,

οὗνινοσ πολλὰ ὑπόσχεται τὸ διηγηματο-
γραφικὸν ἔργον, καὶ πολλὰς παρέσχεον
εἰς τὴν **Βοσποριδα** ἐκδοθείσας ἡ ἀγνή
καὶ ἀπαιτοσ πρὸς τὰς Μουσῆς στοργῆ-
τὸν γλαφυρότατον καὶ πλήρη ἄττικου ἄ-
λατος **Ἡγάσιππον**, τὸν νοσηματοῦσαν
εἰρῶνα τὸν ἐν Ἰωαννίνοις λόγιον ἐπιστά-
μονα κ. **Ἰωάννην Κριστιάδην** ἱατρόν,
τὸν διὰ τοῦ ἐμβριθοῦς καὶ διαγωγῆς κα-
λάμου του μετὰ πολλὰς ἐνδιαφερόσεως με-
λέτας κοσμήσαντα τὰς σελίδας ἡμῶν τὸν
εὐδοκίμως τὴν Μόσαν τῆς ποιήσεως θεο-
ραποῦντα κ. **Νικοκλέα Μακρίδων Βένν**,
τὸν τοσούτῳ εἰς τὸ δημόσιον ἀρέσκοντα
χαριστάτον αὐτομορογράφον κ. **Ἀντ. ...
Παν. ...** καὶ ἐπίνα ἄλλων λοηνομένων
κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμὴν.

Σπεύδομεν ἀσπύτως ν' ἀπονεύωμεν ἐκ
προτέρου τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν εἰς ὅσους
ἐκ τῶν ἐπιτιμῶν λογίων ἐπι ἐστῆσαν
ἐν τῷ ὑπόσχεσθῶσιν ἡμῖν τὴν πῶσαν τὰς
στίλας ἡμῶν συνεργασίαν τῶν διὰ τὸ προ-
σεχῆς ἔτος, ὡς εἰς τὸν ἐπίτιμον **Λυκειδω-
χην κ. Χρ. Χατζηχρόστου**, οὗνινοσ γνω-
στὴ ἡ περὶ τὸν κάλαμον ἄβρα χάρις, τὸν
ἀρίγνωτον καθηγητὴν καὶ δοκιμωτάτων
συγγραφέα κ. **Ἰωακείμ Βαλαθάνη**, τὸν
τερπνίστατον διηγηματογράφον κ. **Κωνστ.
Μεταξὺν Βοσπορίτην**, τὸν γνωστὸν ἀρι-
στον χειριστὴν τῆς γραφῆος κ. **Ν. Βασι-
λειάδην** ἱατρόν, τὸν πνευματοδόξατον
ἐπιστάμονα κ. **Παναγιῶν Κερίσογλου**, τὸν
δοκίμως ἐπίσης χειρίζομενον τὸν
κάλαμον κ. **Ἀεὼν Βασιλειάδην**, τὸν ὀ-
κίμων δημοσιογράφον κ. **Συμπ. Τζανό-
στην**, τὴν εὐφύμως γνωστὴν ἡθικτὴν
ἀλλ' ὄχι δηλητηριώδη **Ἐχθίαν**, τὸν ἐν
Ἀθήναις καλλιτέλῃ λογογράφον καὶ ποιη-
τὴν κ. **Τύπον Μορατίνην** ὡς καὶ ἄλλους
τῶν ἐν Ἀθήναις λογίων. Ἰδίᾳ δὲ ἐν ταῖς
εὐχαριστίας ἡμῶν ἐξαιρομεν ἐπιφανεστά-
την τὴν ὀμογενῆ πρόσωποκτῆτα ἐν τῇ
ἀλλοδαπῇ, ἔξοχον κατέχουσαν θέσιν ἐν τῇ
κοινωνίᾳ καὶ τῇ νεοτέρᾳ ἡμῶν φιλο-
λογίᾳ, ἥς ἡ ἐγένεθς περὶ συνεργασίας εἰς

τὴν **Βοσποριδα** ὑπόσχεσι προσέπει
αὐτῇ τὴν μεγίστην τῶν τιμῶν.

Ἐπίσης εὐχαριστοῦμεν πρὸς τοὺς ἐν
ταῖς **ἑπαρχίαις** καὶ τῷ ἔξωτερικῷ ἀξιοτί-
μους ἀναποκρίτας ἡμῶν τοὺς ὄρῳνάς
κατὰ τόπουσ ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ διαδό-
σεως τῆς **Βοσποριδος**, ἐξ αὐτῶν δὲ ἰδίᾳ
τὴν **Ἡλῆν Δα Μαργαρίταν Ν. Δεπάστα**
καὶ τοὺς κ. κ. **Γ. Πασιάνην, Κωνστ. Ἀρ-
τελάρη** καὶ **Κ. Κοζιγαμνίτην** ὡς καὶ
πάντας τοὺς εὐμενεῖς καὶ φιλομούσους
τῆς **Βοσποριδος** φίλους καὶ φίλας τοὺς
καθ' οἰοῦνταίποτε τρόπον τυχῶν συντελέ-
σαντας εἰς τὴν εὐδόξωσιν αὐτῆς.

Ἐκ τούτων εἰς τὸν ἐπίτιμον **Κον Π.
Βουλαργίτην** Πρόξενον τῆς Γαλλίας ὡς
καὶ τὰς **Ἐγγεμιστάτας Καν** καὶ **Δα Π.
Βουλαργίτην** ἰδιοκτοσας ἐκφράζομεν εὐ-
χαριστίας διὰ τὸ μετ' ἄγαστις φιλοκαλίας
ἐπιδείξειν εἰς τὴν **Βοσποριδα** ἐγγενῆς
ἐνδιαφέρον καὶ τὴν σύμπραξιν.

Ἐπίσης ἀπονεύομεν τὰς θερμότητας
ἡμῶν εὐχαριστίας τῇ **Α. Ἐξοχότητι** τῷ
ῥεκτῇ καὶ πεφωτισμένῳ διευθυντῇ τοῦ
Γραφείου τοῦ Τύπου **Χιζῆλ Βένν**, ὅστις
ἀγαστὸν πάντοτε ἐπιδεικνύει ἥλιον ὑπὲρ
τῆς προαγωγῆς καὶ εὐδωρίας τοῦ Τύπου
ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπαξίῳ ἔπῳ τῆς **Σεβαστῆς**
Ἀυτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως τιμηθέντα
διὰ τὸ λογοκριτικὸν ἀξιώματος **Νικο-
λάου Ἐβέντη Ἐλευθεριάδην**, τὸν λο-
γοκρίνοντα καὶ τὴν **Βοσποριδα**, διὰ τὴν
ἀδρότητα καὶ εὐσυνειδίωσιν, μεθ' ἧς ἐπι-
τελεῖ τὸ λεπτὸν καθήκον του.

Ἐθέλωμεν δὲ καὶ πάλιν ὅτι τούτων ἡ
φίλια σύμπραξις ὡς καὶ ἡ εὐμενὴς τοῦ
δημοσίου υποστήριξις ἡ ἄκρις ὄρας πε-
ριβολήσασα καὶ θορηγίσασα ἡμᾶς εἰς τὸ
δυσχερῆς τοῦτο ἔργον θὰ ἐξοκολούθησιν
καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐμπεδοῦσα αὐτὸ καὶ
ἐλαφροῦσα τὰ δυσδύκτακα αὐτοῦ βάρη,
μετὰ θάρρους ἐγκαινίζομεν τὸ Δ'. τοῦτο
ἔτος τῆς **Βοσποριδος**, πρόβημι δπως μετὰ
γενναϊότητος καὶ θάρρους ὑπερμαχισώ-
μεν δι' αὐτῆς γέλοπε τῶν αὐτῶν δόξω

καὶ ἰδανικῶν, προσπαθοῦσαι ἅμα δπως
σὴν τῷ χρόνῳ καταστήσωμεν αὐτὴν ὅσον
οἶόν τε τελευταίον τοῦ εἰδούτ τῆς εὐκο-
νητακῶν ὄργανου, ὁμογένης κἀλλῶν ἐξη-
κνούμενον τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ καὶ πληροῦν
τὰς πνευματικὰς τοῦ φύλου ἡμῶν καὶ τῆς
κοινωνίας ἀνάγκας.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΤΟΥ

Παρακαλοῦνται ὁδοὶ ἐκ τῶν **δυν-
δρομητῶν** τῆς **Βοσποριδος** ἐν τε τῷ **ἐ-
ξωτερικῷ** καὶ ταῖς **ἑπαρχίαις** καθυστε-
ροῦσιν εἰδέει τὴν **δυνδρομὴν** των **δπως**
ἀποστελλῶσιν αὐτὴν, καθοτὶ ἀπὸ **ὀμμε-
ρον** ἀρχεται τὸ τέταρτον αὐτῆς **ἔτο-**

ΥΠὸ ΤΑΣ ΠΑΣΧΑΛΕΑΣ

—Ἐσθὶ τοῦ ἔτος ἡλὶ πρὸς τὸ **ἔξοχον** καὶ σόνου
μὲ γὰρὸν βλάμμα ἔσονται ὑπὸ τῆς **πασχάλης**;
δὴν βλέπεισ τοὺς οἱ **ἔξοχον** εἰς ὅλους **σπαρηθῆνους**
ἔρωτικῶς ἰσπελοῦνται τὰς **μυθρῶς** στίλας:

Μακρὴν εἰς ἔλαθ ἱππῶν, εἰς ἔρμα **Βερνόνων**,
ὅπου νασπῆται ἡ Ἔγλι εἰς **φυλακῶν** βῆθη,
πρὸς ὅν καπέις τῆς **παρῆν** οὐτῆν τῶν **ἀδελφῶν**
Χουσολοῦσαν τρυφρῶς **θερμῶς** ἔρωτων **κτῆ**!

Ὀδῶο κ' ἐπὶ ἐξ ἔρωτες **θερμῶς** πρὸς οὐ καὶ **μυθον**
σπονδῶ ἀνεμῶσων ἐν βλάμμῳ, **λέγει** μίαν
κ' ἔσπερ τὸν **λαμπρῶν** μου εὐδὲ **ἀκούσις** στόνον
ᾧ **μαρμαρίτη** **καλλοτῆ**, **ψυχρῶ**, **χωρῆς** **καρῆν**.

Ἀθῆν καὶ **ῥοσι** **πῆρ** σου τὸν **ἔρωτ** ἄπονοις,
πρὸς ἡ **ῥοσι** **χωρῆ** τῆς **αἰσθητῶν** **ῥοσις**,
καὶ δὲν **ἀκούσις**, οὐ, **σκληρῶ**, **δὴ** ἡ **ψυχῆ** ἡ μου **κλειά**,
καὶ δὲν **ποτις** ἐν **ἔλαθ** μου τὴν **ὑπερῶν** **συνεργῆς**.

Ἀσπρῶντα ὡς ἄσπερ **λαμπρῶς** καὶ **χρυσῶν**
λαμπούμαι **κατεῖοντα** **ῥοσις** ἡ **ἀνέλιον**
ᾧ ἔρος εἰς τοὺς **πῆλας** σου **νὰ** **ἔλαθ**, κ' εἰς τῆς **χωρῆς**
τοὺς **ἀμαρῶς** **πλάκωσις** μου **ἔργῳ** **νὰ** τοὺς **σπορῆσῶ**.

Ἦ! ἔρος εἰς τοὺς **πῆλας** σου **νὰ** **σῶσαι** ὡς τὸ **κῆμα**
ἐκπέων **παρῆν** **σπονδῶ** τοὺς **ῥοσις** τῆς **ἄπης**!
ἔρος εἰς τοὺς **πῆλας** σου **νὰ** **ὑπερ** **παρῆν**
ὡς **δοῦ** τὸν **ἡσπῶν** **φιλῶτα** ἡ **ἡσπῶ**.

—Ἦ, **σῆς**, **σῆς**, **σπονδῆς** ἢ... εἰς **ῥοσις** κ' εἰς **ὄρῳ**
ν' **κῆν** **κῆν**, ἦν **ἡγῆματα** **ῥοσις** **ρεβῆλῶ**.

νὰ σ' ἀγαπᾷ ἀδύλατον, ὡς τοὺς ἀδελφούς κέρη . . .
καὶ οὐδὲ ὁ πάρος τήματα, καθὼς τὸ πῦρ περὶ γέλιον.

Τυρῆς εἰς ἑσπέρου τῆς νοκτῆς· κ' εἰς τῆς αὐτῆς τῆς καλλῆ
εἰκόνις ἁεροπολῶ ἀποδοῦν αἰώνως . . .
δὲν λήμουν ἄσπερ ἐ' εἶμι καὶ ἀνὰ τὴν δὲν θέλλει,
ἐν ἔξ' ἡ φύσις καλλόνη καὶ ἄλλοι γὰρ ὁ βίος.

Καρφῆ· κ' εἰς τὸ γλυκὺ πικρῶν· κ' εἰς τὸν θερμὸν σου στόνον
ἐκέρου, κ' εἰς τὴν ἄσπρον μὲ παραφῆ· ἡ λύπη . . .
δὲν ἐν βίω βλεμῶν ἐξ ἑσ' αὐτῆν ποθῶ καὶ μόνον
δὲν ἔχεις σὺ τὸ καλλὸς τῆς, ἡ λέξις τῆς σ' ἔλαττει.

Ἐπιπέδον τῆς Ἑοῦς τῆν γήρασκον ἄκτινα
ἐνδύσου με τὸ ἔαρὸς τὸν ἄσπρον καλλῆ,
ἀλλῶν· κ' κείνην τῆν κέρη, τὸ καλλὸς τῆς τὸ κέρη
κ' ἴσως ἀνοήτῃ διὰ σὺ τὸ μὲν ἀγεύει.

Βλέπει τὴν ἔρπον παρὰ εἰς ἐκείνην τῆς ῥοβῆ
τῆς χελιῆ εἰς τὴν φλοκίαν τῆς ὄσους παρῶσαν
λέβη τὴν χερα τῆς Ἀλλῆς, τῆς ὀπίσθου τὸν ποθῶ
καὶ τῆς ἔρπον ἠερμῶ διὰ σκ τῆς ἄσπρον.

Φέρεις πάλιν τὸν γλυκὸν μανθῶν τῆς θαλάσσης
φύσις κόβειν φουτῆν τὴν λήψην τῆς σιλήνης
κ' ἀντὶ τῆς τῆς μανθῆς, ἐν τῆ ἄσπρον,
τότ' ἡ ψυχῆ μου διὰ σὺ ὁ ἀνοήτῃ ἔλαττει.

Ἄλλως, ὦ, φύσις δυστυχῆ εἰς φάραγγα· κ' εἰς ὄρη
καὶ κλειτὰ τὴν μανθῶν σου, τὴν συμφορᾶν σου ὄρηνη!
δὲν δύνασαι νὰ σὺ γὰρ ὡς τοὺς ἀδελφούς κέρη
δὲν ἔχεις σὺ τὸ καλλὸς τῆς! δὲν εἶσαι σὺ Ἐκεῖνη!..

Ἐγὼ εἰς ὄσους Σαπρῶ ἡ ἔρπον παρῶσαν
μακρὸν ἐπιπέδον σιλήνης μὲ μανθῶν καρτῶν
καὶ πρὸς τὸ κέρη τὸ γλυκὸν ἔδωκα ὡς πικρῶν
ὡς φάραγγα ἐλάττει τὸν μανθῶν.

Ὀμῶν τὴν ἔρπον σου, οὐδὲν πρῶτον τῆς ἡσέθῃ
ἡ φύσις δὲν ἐπέβη τὸ ἄσπρον τῆς ἄσπρον,
μόνον ἐν πικρῶ τῆς αὐτῆς μὲ ἄσπρον καλλῆ
συναπλῶς ἐλάττει τὸν ποθῶ ἡ ἀγεύει.

Καὶ ἔσπερὸν ἔσπερὸν οἱ στόνον τὸν κωμάτων
κ' ἐκέρου δὲν θέλλει σὺ τὸν μῆτιν τὸν ἄσπρον,
αὐτὸν λαλοῦντες ἄσπρον θελλει αἰσθημάτων
τῆς ἀσπρον: βλάττει ὡς τοὺς ἀδελφούς κέρη.

Ἐν πληροῦσιν ἐκείνων μὲ Νηρηθῆ σιλήνη
ἀσπρον ἡ ἄσπρον Σαπρῶ, ἡ ἔρπον παρῶσαν
ὡς ὀπίσθου τῆς λυκῆ πικρῶ εἰς τὸ κέρη
βαθῶ στανοῦσιν παρῶ τῆν νύκτα ἔσπερὸν.

Κορυθαῖος Α. Ηγεβελιώτης

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΕΩΣ ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρὸς τὴν ἀξίωτον διευθύντριαν τῆς
«Βοσπορίδος»

Ἐπίτιμος δεσποίνε,

Ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν νὰ παρακολουθῶ ἀνελά-
πιπᾶς ἐν τοῖς στίλοις τοῦ ἀξιολόγου καὶ παν-
τοῦ ἱκανοῦ ἀνωτέρου περιοδικοῦ σας τὰς ἐκ-
παινημένας ἐμβριθεῖς καὶ πολυτίμους ὁμῶν ἀρ-
θρογραφίας, ἐν αἷς εὖν τῆ γλαυφώτητι τοῦ
σθεναροῦ ἡμῶν καλῶν διαλάμπει ἥλιος φαινό-
τερον ἀκαταμάχητος λογικῆ καὶ ἀλλοιὰ κατὰ
τῆς χειραφθεσίας τῆς ὁμορφίου σας, ὅπου τῆς
πρωτοβουλίας τινος γυναικῆς καὶ δὴ ἐκ τῆς καθ'-
ἡμέρας κοινωνίας περὶ τῶν καὶ μετὰ τὸ-ού ζή-
λου ἀγνοῦνται. Ὁ ἐνθουσιασμός, ἰσὺς καὶ ἀξίω-
τος ποθῶς, ὅστις ἐν πάσῃ τῇ γῆν ἀνακρίνει-
ται εἰς τὰς ἐν λόγῳ λίαν περιουσιώτους ὁμῶν
μελέτας κατὰ τοῦ προβλεπομένου κινήσου, ἐν ἑ-
πειλαί νὰ ἐπιλογῆ εἰς τὴν ἡμετέραν πατρίδα,
τὴν ἀδελφότην ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ ψευδῶ-
μου πολιτισμοῦ, ἡ ἐνθουσιώμενη κυρτοῦ τὸ ἀπει-
λητικῶς τοῦτου μικροβίου τῆς ἡθικῆς νόσου τοῦ
φύλου σας, δὲν δύναται ἢ νὰ ἐκτιμηθῆ ἐκείτως
ὡπὸ τοῦ δημοσίου, ὅπου ἔγωγε νὰ τιμῆ δένοντες
τοῦ σκαπανεῖς πάσης εὐνοῦς ἰδέας. Εὐλοπιτῶς ὅτι,
δὲν δὲ προορῶσαι εἰς τὴν ἡμετέραν μεταρροπού-
σιν, τὴν διακρίνουσαν ἄλλως τε τοῖς εὐλαμπρῶ-
ν καὶ ἀρτισυμμένους θεράποντας ἢ θεραπεύοντας πάσης
ἡθικῆς τῶν ἀτόμων καλλιγενεαίς, ἐάντε ποῦ ὅτι,
εἴθε ἡ μόνη ὁμολογηθῆ κέρη, ἥτις ἀπὸ τῶν στυλῶν
δημοσίου ὀργάνου ἐβίωσται ἀνοσοκρίτως φωνῆν
κατὰ τοῦ φεροῦ ἔλθου, ὅστις κηλεύει χειρα-
φθεσίαι, καὶ ὅστις ὑπερέχει σπαραχὰς ἄλλ' ὅτυ-
χας περιοδικῶς κρούσασα καὶ μεταξὺ τοῦ ὄρατου
φύλου τῆς κοινωνίας μας. Εἴθε τὸ ἔρπον τοῦτο παρ-
θέσει μὰς νὰ μνημῶσιν εἶσαι αἱ Ἑλληνίδες
κόρη.

Τινεῖς ἀτυχῶς γυναικῆς, δεσποίνε, οἰνεῖ βου-
λόμεναι ν' ἀθετήσωσι τοὺς προαιωνίους καὶ ἀμε-
τέβλητους φυσικοὺς νόμους, ὁμολογουμένως βρα-
σειαν ἤμερον κεφαλὴν ἀπὸ τινος χρόνου διαρλο-
νευσοῦσι: τὰ αὐτὰ ἐν τῇ κοινωνικῇ κοίτησιν δι-
καιοῦματα τῶν ἀρρῶν. Ἐπιμένοντες μὲ τῶσιν ἀ-

κατέχοντες ν' ἀποβάλωσι τὸν ἐπιβύτην τῆς φου-
σκῆς των ἀδυναμίας, ν' ἀπεκθῶσιν τὸν χιτῶ-
να τοῦ ἀληθοῦς των προορισμοῦ καὶ κατ' ἀκο-
λουθίαν νὰ χωρῶσιν εὐδαιμονίαν ἐπὶ τὸ πολυά-
μαχον καὶ θορυβώδες στάδιον τοῦ ἔρπον.

Ἄλλ' οἱ αἰώνιοι τοῦ δημιουργοῦ νόμοι, ὅτι-
νας δίδουσι τὰ κτίσματα τῆς παντοδυναμίας
δὲν ἀθετοῦνται καὶ αἱ φυσικαὶ αὐτῶν ἰδιότητες
δὲν μεταβάλλονται. Ἐπιπλοῦσάσμενος κατωτέρω
νὰ ἐκδῶς ἀνελευθέρου τὰς κατὰ τῆς χειρα-
φθεσίας ἀσπυλῶτος ἰδέας μου, ἐν συντόμῳ ἀνα-
φέρω ἐντοῦθα ὅτι, ἔνα ἀνεπιμετῶσις ὁ θνητός
τὸν ποθῶ καὶ ποικίλας δοκιμασίας, αἷτινες ἐ-
καστοῦ ἀνὰ πρῶτον βῆμα ἀναρῶνται κατὰ τὴν
βιωματικὴν τοῦ πάλιν ἔχει ἀπολοῦτον ἀνάγκην νὰ
εἶναι θερμοκρασιῶν δὲ ἀνεκτικῶτος ὑπομονῆς
καὶ ἰσχυρῆς, διὰ σωματικῆς καὶ διανοητικῆς
ρύθμις, τῆς δὲ φέρουσι καὶ ἐπιπέδου ἔνα ἐπιπέδῳ
ἡθικῶς καὶ μετὰ καρτερίας πρὸς τοὺς ἐκαστοῦ
σποκίλους τοῦ πολυκινήτου βίου καὶ ρυθμῆς
ἐπὶ τὸ λογικώτερον τὸ τῆς βραβεύου τοῦ πρό-
γραμμα. Τὴν ἰδιότητα ταύτην, ὅπου πλήρη καὶ
τελείαν μορφήν ἡ τοῦ ἀνδρὸς ὑποδεστέρας καὶ φύ-
σις λακτατοῦσιν ἰδιοσυρρασίας γυνὴ δὲν ἡδύ-
νησται ποτὶ νὰ ἐπιδείξη. Εἰς αἰσθητικῶτος φιλολο-
γικῶν σύγγραμμων τῶν τε περιλήθοντων καὶ νεωτέ-
ρων χρόνων ἀν ρηψωμῶν βλεμῶν, σὺνταμῶ θ' ἀνα-
καλύψομεν διέγματα λεκτῆ καὶ μῶλλον πιστικῆ
ὅτι, ἡ γυνὴ ἡδύνησται πρακτικῶς καὶ μετ' ἐπιτυ-
χίας νὰ ἐπαρῶσιν μὲν ἡ καὶ πολλὰς τῶν ἰδιο-
τήτων ἐκείνων, αἷτινες εἶναι νὰ διακρίνωσι τὸν
ἐκτιμῶμεν ἐν τῇ κοινωνικῇ σταδιοδρομίᾳ καὶ
τῷ βιωτικῶν ἄγωνι ἄσπρον. Παντοῦ καὶ πάντοτε
καὶ κατ' αὐτοῦ: ἔτι τοῖς μυθολογικοῦς χρόνοις
ἀναρῶντων πρόσωπα γυναικῆ ἐμπαρῶνθεντα εἰς
τὰ παραπλήσια τοῦ κοινωνικοῦ θεάτρου μὲ τὸν
τύπον πάντοτε τῆς φυσικῆς των ἀδυναμίας. Μόν-
ον ἡ γυνὴ ἡ στήσασα ἰσοδίου ὄρονος βραβεύει
τῆς ὄρα καὶ περιουσιῶς τὸν κύκλον τῶν καθῶ-
κόντων τῆς ἐν αὐτῷ, ἡ ἀνεπίστασος τέλος ἐαυτῆς
τύπον τέλειον σὺζῶν, οἰκοδοποῦσιν καὶ μετῶρος
ἐξετιμῶσιν ἡ καλλῶν ἰδοῦσθαι ἀπὸ τῶν ἀρχαιο-
τάτων ἔτι χρό·ων.

Ἄλλο ἐκεῖναι τὸ μέγα ἐν τῇ οἰκονομικῇ τοῦ

καὶ μόνον κίντρον ἐνθα χαλεπῶται ἡ πρώτη
βραβεῖ τῆς ἡθικῆς ἀναπλάσεως τῶν ἀτόμων. Εἰ-
κοῦ τὸ πρῶτον καὶ ἐπιπέδον σχολαίου ἐν τῷ ὀ-
πίω προπομῶσεται διὰ τὰ μικρὰ γυροδῶμῳ διὰ
τοῦ κοινωνικοῦ βλαβῆ παρῶσμενος τοῦ μόνονος
ὁ θεμελιώδης κανὼν καὶ ἡ προκαταρκτικῆ ἔργα-
σία πάσης ἡθικῆς ἀρχῆς καὶ πάσης εὐνοῦς ἔργα-
σίας. Ὁ κύκλος τῆς βραβεύσεως τῆς γυναικῆς ἐν
τῇ φαινομενικῇ μορφοῦσιν τοῦ ὅπου τὴν στήνῃ
τοῦ οἴκου ἐκεῖ ἐπὶ: οὐδὲν ἄλλο ἐσὶν ἢ
αὐτὴ ἡ πρώτη καλλιέργεια τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύ-
ματος καὶ ἡ ἐγγράμμις παντός εὐνοῦς ἀσθη-
ματος ἐν τῇ ἑαυτοῦ καρτίᾳ. Ἡ ὕψιχουσι δὲ τὴν
κυριώτερον εὐθύνῃ ἐν τῇ προπαρασκευαστικῇ ἔργα-
σίᾳ τῆς πνευματικῆς γυμνασίας τῶν ἀτόμων ὄρα-
ναι αὐτὴ ἡ μήτηρ ἡ ἔρπον ὡσαύτως: τὴν τιμὴν
νὰ καυχήσῃ ὡσαύτως ἡ ἔργασις αὐτῆ ἀποδῶ γό-
νυμος, ὅσπερ ἰθὺ τὰ πρῶτα τῶν ἡθικῶν ἀρχῶν
σπέρματα ἐποδίδοντα πλουσίαν τὴν συγκαμῆδῃν.
Ἄ ὁ μόνος ὡσαύτως: τῆς οἰκιακῆς λατρείας, πρὸς δὴ
ἡ γυνὴ εἶναι νὰ κληθῆ γόνυ ἀπολοῦτος σπασμοῦ
καὶ ἀρροῦσμενος εἰνα· ἰσὺς.

Ἄλλο ἐκεῖναι τὸ μέγα ἐν τῇ οἰκονομικῇ τοῦ

Ἄλλο ἐκεῖναι τὸ μέγα ἐν τῇ οἰκονομικῇ τοῦ

Ἄλλο ἐκεῖναι τὸ μέγα ἐν τῇ οἰκονομικῇ τοῦ

Ἄλλο ἐκεῖναι τὸ μέγα ἐν τῇ οἰκονομικῇ τοῦ

Ἄλλο ἐκεῖναι τὸ μέγα ἐν τῇ οἰκονομικῇ τοῦ

τη δημιουργία του πρώτου ανθρώπου. 'Η δ' άγια και ιερή Γραφή εις εκειθιβαίσιον της άληθείας ταύτης λίγα εώ άνήρ κεραλή έστι της γυναικός. 'Η άδυναμία ώπαιτός της γυναικός, εν ευαρίσει προς τίν άνδρα, ίγίειτο κατάβηλος άμίσιος μετά τήν δημιουργίαν και έπικαλούσθαι άτυχός ή συνεής εις άπώτατος αύτη δοκιμασία, έρ' ήν διατελει τό ανθρώπινο γένος. (Συγγράμμα, θεσποις, έπι τη εξήτητι της φράσεως ταύτης, ήτις διαρκούν άλλως τε τήν εαλήτην άλήθειαν). 'Η γυνή ίχει τήν εύτυχιαν νά ίδη τό πρώτον τό φός του έίλου εν μέση του χειθλοός περβαίου, όπό τό κρτός άταλειότη του φειρόντος και χαράς, μακρήν της εθήςης και τών στεναγμών. 'Εν τούτοις ίρήνη εις πρώτης εβώς άδύατος. 'Εν τήρωική της θλιονότι άδυνατίσκα κατάβληθη και ένοθεα εις τής διαθεβαίσιους του ποτηρού όρωα ίγίειτο περβαίος εις τήν φανήν του άημιουρο, ίγίση του άπηγαμένου κερπού και καταβηλαιος όνας εις θηλικής μαρτύριον και είτα εις τόν θάνατον τό δυστυχής ήμών γένος. 'Όθεν ή ώπατιότητος της γυναικός καταδικάσθαιεν νά ζήμεν εις τήν κολλέδα του κλαυθμώνος και τών όθρημών. Τής άδυνατίας της γυναικός εν περβαλή προς τόν άνδρα άποδεικνυμένης εις τών σελιών αύτης της άλυθότου και ιερής Γραφής, άνωχηται έγώμιθα εις τό λογικόν συμπέρασμα θει ή γυνή όποδιστίστε ούτα του άνδρός διν δύνεται ή νά ίχη στενώτερον κύλιον όρσίσιος εν τώ βίω. Δών νά λογίξη στήμα της μόνην έσθής και άδερλιονέτητον τόν είκον, θρόνον δι τήν οικογενειακήν έστιαν και βωμών λατρείας τά θειακά έργα. 'Η γυνή διν δύνεται ούτι σπυτικαά άείωματα έπιβώς νά καθέξη, ούτι ώς έμφορος, δικηφόρος και ίετρος νά όρξασ. Πέτα ταύτη άπόκειρα σιαστώ γενομένη υπό τού έρνος δύνεται ν' άνατρέψη τής κοινωνικής συνθέας.

(Έπειτα συνέχεια)

(Έν Βοσπόρ)

Λεωνίδας Μ. Βασιλειάδης

ΟΝΕΙΡΟΝ ΕΝ ΕΠΗΓΟΡΣΕΙ

Βαθέως εις τό χάδος έκοιμώμην
'Ανευ όνειρων ύπνοτον ήδέως.
Τού Παραδείσιου μύρα δώσφρονόμην
Κ' ήτόν ό θίνος μου γαλιναίος.

Κ' εις του άστέρου τήν ψυχράν εγκάλην,
'Εψ' έκειμην τόση μακροίως,
Αίθνας ήσθάνθη δόντιον μεγάλην,
'Όσι έπλήγην τήν ψυχήν καιρίως.

Κ' έξύπνωσα! . . . 'Ήτον αήθη Μαίωρ
Και είδον άντρον μ' ένδακρυ δυμα.
Τό φός ήτένιοου θουμού ήλιου
Κ' έκπληκτος έρευνα με χαίρον στόμα.

'Ό! ήτο τέντρον τό μαύρου βίου
Διαταρόβην τήν χρυσήν γαλήνην.
Έταυρός μ' άνέμενε τού μαρτυρίου,
'Εβ' ού ήπίστην τρομεράν όδόνην.

Κ' έκοττε ύδρομα, ώς έν ένερψ . . .
Τήν έρεβάδι μου, ζωήν χλεινάω.
Μισώ τήν ύπαρξήν μου, τήν οίκτηίρω
Και τόν αιώνιον ύπνον βερμύδω.

Ακ. Ταβουλάρης.

Η ΠΑΡΟΔΙΤΙΣ
(Πρωτότυπον διήγημα)

1

'Η 'Ιουλίε, κόρη ίγίειου οικογενείας, τυχουσα λαμπράς άνατροφής, παρωτάτη, μόλις δικασκαίτις, ύπεκρίθη τόν Θεόδωρον Α., γόνον έπισήμου οικογενείας άριστοκρατικής και έν γένει άνδρα δίδωτος μεροληπίως.

Μετρίου άναστήματος, μελαγχρόνη, μέ κόρην πλούσιαν καταπόνηρον, ίεραρτικούς σπινθηροβόλους όρθαίμοις υπό τοξοειδής μελαίνης όρως, συννενομένης εις τό τέμμα είρως μετώπου, ρινα εύθλια, στόμα χέρην, μικρόν, εύλαστον έν γένει, ίβού ή έμώς μου. 'Ο Θεόδωρος της όβηλός, παρυστήματος έπιβλητικού μέ κόρην χρυσίζουσαν και γαλιονή όρθαίμοις, μελίλιος και άδής τούς

τρόπους διόρχετο μετ' αύτης τό δεύτερον έτος του σελυγκικού βίου έν άμοιβαίς λατρείς, ήτις καθίστα τό έαρ του βίου άρρητος γλυκό, άρρητος άπολαυσιών.

'Ο κλοούτος, όν μετεχειρίζετο τό νερόν τούτο ζεύγος μάλλον προς έλεμωσόνην ή προς τήν έκτύπον εύμείρια, ή καλλοπή, ή όποια είχε καταστάσει σφιγχτότερον όσον και θερμότερον τόν σελυγκίον της έρωτα, ή χρυσιακορμηής διαγωγή προς πάντα άνδρωπον, άπειτίσων μίαν άλυστον βίου εύθλιανός. 'Η εύτυχη ήτο πλήρης, κλήν... ίσημερος.

Είς τής εύτυχής σιγαλάς του βίου ήτόνουν ίξπίνος τέμμα θλίψις, εις άντιστάθιμου τήν όπολιαν ή θεία Πρόνοια, όσάκις ήτο στήλα τήν ίγκυρήσθην, πάλαι ένά έγγελλον παρήγορον, άντιπροσωπεύοντα αύτην.

'Εσπρωσε τόν έλγήτηρον τοσούτον άτυχούς σελυγκού βίου ή 'Ιουλίε δέχεται τό άκαίστερον πλήγμα εις τήν αμείβητον γυναικαίαν καρδίαν της. 'Ο Θεόδωρος πρεσβηθεός υπό δεινού σθητικού νοσηματος άσθενει, ή δι 'Ιουλίε διήχγετο νύκτας όλολήρους άγρυπνας παρά τό προσωπεύλιον του άσθενούς; χύσιους δεικρυ σιγαλάς. 'Η έπικρτουσία έν δηλ τή οίκω και μέλιτα έν τώ δωματίω του άσθενούς σιγή, διακόπτεται υπό τών ρόγγων του άγωνιάτος και του ψιθύρου τών χιλιών της 'Ιουλίαις. Γονιμητής παρά τήν κλήνην προσήκοιτο, όσάκις ό άσθενής έθούλιετα εις ύπνον. 'Η άγγλική φωνή της ή καλλομένη εις σπαρκατικής συγμνήσεως άπήνητα εις πών κλήμα του άσθενού.

—'Τι θέλεις, Θεόδωρ μου; είσαι καλλίτερα; διν είναι άπθής;

—'Ό! ναι! άτύχασον, 'Ιουλίε μου, θά άσθενός άγρυπνοει! . . .

—'Ήούγασα, Θεόδωρε, τάρα πρό όλίγω έξύπνωσα.

Θωπεύουσα τής χιρίας του άσθενούς άπέθετι φιλημα επί του μετώπου του.

Από πρεσβίαις της φαιλνήσπου του 'Ασπάλινού έπιστήμης, εις κρός τήν θείον δεινής της 'Ιουλίαις, ή όποια ώριμάζε ριθόν του έπαρος μελίλιος άνοίξαν, έν ψ ή ψυχή της άνω στήματος πιλλευος ώς κρόνον δροσεύοντον έραμα τήν έχογον

καλλοπήν, τήν άγνώπτητα, ούδέν ίσχυισαν. 'Ο Θεόδωρος ίξέπνευον! . . . Αι πόθημοι λαμπράς διαβήσθαιον ταχίως τάς λαμπράς του 'Γραναίου. 'Η εύτυχη άπότην εις τής φωλιές των, έν στήση τόν θρόνον του ό πένος. 'Ο θάνατος του Θεόδωρου διαέπρεπεν άν' έρου εις έρον ώς βίλος δηλητηριαδής τών καρδίαν της. 'Η ιερή 'Ιουλίε ή είκοσιέτις ήτο χήρα; ή μελίαι άμρσιές της συντεπλήρου τό σωμαθητιών της γυλαίας φροσγωμιάς της.

Φαντάσθητε, άδρα! μου άνωγνώστρια, τήν όδύναν της ήρωίδος μου.

Μήνάς τινες μετά τόν θάνατον του Θεόδωρου της έρεπεν εις τόν κόσημον έγγελλον παρήγορον του περπού και όδουηρού βίου της. Είς τήν έθρωπον αύτην ύπερξην, εις τήν ενθόν κούτο άγγελλον, εις τόν όποιον κατ' έπιθυμιαν της; έβήθη τό όνομα Θεόδωρος, διότι ήτο έκείρις του εύτύγου της άποτοπωμα, ίριμωσεν όλας τής σεβήεις, όλας τής φροντίδας της; ή κερή χήρα. 'Ότι τό άβώον έίεινο πλάσθη άγνοούν τήν βασιλεύουσαν έν τή οίκω, έν ήγίεινθη, στυγήν μελαγχολίαν, έμειδια μέ τήν άνικαπτερον έίεινον χέρην τών μικρών; ή σελυγκής δοκιμασθητα 'Ιουλίε ήθόνητο έπιχέμενον επί της αίμασοσούης καρδίαις της βίλλσμαιον πενυλικον, βίλλσμαιον άνοκορμηέως. Ήφραίνετι ή καρδιά της; ώς μητρός, έντα μετριοσθη ή όδύνη της; ώς αυθύγου.

Ό! γονίς της, αι φίλοι της, έπισπευόμενοι τήν 'Ιουλίαν, τής έύρωσον πένιους περμύχολον, κύπτουσαν επί της κοιτίδος του τέκνου της, βουκαίλζουσαν αύτό και έν γένει άπεροπρήτην υπό φροντίδων υπό τέκνου της, έν τώ πρώτωμ του όποιου έν σπαρηγραφίε μικροσκοπηκή άμύριαια τόν υπό τήν ψυχράν του τάρου πλέκα κείμενον σολύγην της.

'Η θλίψις έν ή ήξηλήφθη έμετριοσθη υπό του μικρού της Θεόδωρου, όστις από τής κοιτίδος μετρεπότο εις τής άγκάλας της μητρός, εις τήν ύπεκαν έπρωώλωε τάση μητρική στερρή, ότι όδύνη αυτύλική τήν κατεβήσθαιον. Κατά τό έαρ ή 'Ιουλίε μόνη μετά του Θεόδωρου της μεκράν κίσις συννενοτροφής μετίζην εις τήν κλήσόν της, έξελθούτα εις τής οίκας της τό πρώτον μετά τόν θάνατον του Θεόδωρου. 'Ο κήπος ήβρίων άνθήων

μυροδωλον. Ἐδραμι τοιαῦτα καὶ πρὶν ἀποσπάσει τὰ πέταλα τῶν ἀπειθουμένων πρὸς τὸν ξηθὸν τῆς Θεοδώρας, τὸν πρώτα.

— Ἀγαπῆς, μαζὶ μου, τὴ μαμά σου;

Εἰς ἀπάντησιν αὐτὸς ἤρκαζε τὸ ἄθος ἐκ τῆς χειρὸς τῆς, τὸ σπντήρει διὰ τῶν μικρῶν δακτύλων του καὶ τὸ ἔριπτε κάτω μεθίων. Τοῦτο ἀπειταίει τὸ κατακόρυπον τῆς περιμανίας τῆς μαρᾶς μητρός.

II

Παρήλθον δύο Ἴτα ἐπὶ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου τῆς καὶ τὸ τέκνον τῆς πλῆσαν, ἐπεριετίχε πρὸς χαρὰν τῆς μητρός, τῆς ὁποίας τὸν βίον καθύπευθε ὀλιγοτῶρον ὄδυστρον.

Ἐπέναντι ἀκριβῶς τῆς οἰκίας τῆς νύος τριακονταετής, ὅστις εἶχε καίμει πολλές κατακτήσεις, καταληγουσάκι μὲ ἔξιξι οἰκίαν θύματα, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐπέριπτο νὰ τὴν θανατώσῃ ἠθικῶς. Αἱ ἀραιαί ἐπισκέψεις τοῦ γείτονός τῆς, ὁ ὁποῖος διεδίδασκεν αὐτὴν ἢ το ἢ εὐλαμρινεῖτονος φίλος καὶ ἀποθανόντος, περιωρίζοντο εἰς λόγους τυνάς παραμυθητικούς. Ὁ Γεώργιος, οὕτως ἀνομαζέτο ὁ γείτων, προσποιεῖτο ὅτι συμεμερίζετο τὴν θλιβὴν τῆς, ἰθιθίει δὲ διότι δὴν ἦτο πλῆθειον τοῦ ἀθανάτου; εὐρησάμενος ἐν Μασσαλίᾳ χάριν ἡμπορίου ὑποθέσειον. Μετὰ τὴσῆς δ' ὑποκρίσεως καὶ ἐπιτυχίας ἐπιεῖε τὸ μέρος του, ὡστε διὰ νὰ διακρίνη τὴν δολίαν στοχασμοῦ του ἀπρητίειτο μεγάλη ἀξίωμα ψυχολόγου, μ' ἔλον ὅτι τὸ πρόσωπόν του ἀποκρίνει ἔλῆν τὴν ἡδυσάθειαν τῶν ἐκπάλων ὑπάρχειων ἀσῆγας ἀσφαλῶς, εἰς τοῦτο.

Ἀρ' οὐ ἐκείνως προελίπειν τὸ ἴδιον, ἔρ' οὐ θὰ ἐκτολγῶμαι νὰ μαζερᾶ του σῆλῆα, λέγει ἡ μῆραν τινὰ μετὰ φωνῆς καλλωμένης ὑπὸ ψευδοῦς συγαντισσεως.

— Φιλτάτη Ἰουλίαι, ἀγνωρίζω τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς εἰς καὶ τὸ ἀνάστων τραίμα τῆς καρδίας εἰς . . . Δὴν ἀπέμει ὄντως ὀδυνηρότερον ἀπὸ τὸν θάνατον προσφιλοῦ ὑπάρχειου . . . Σὰς ζῆτῶν ἐν πρώτης συγγένειᾳ διότι θὰ ὀμιλήσω περὶ ζῆτῆματος, ὅπως ἰδωχόμενον νὰ σὰς λυτῆσῃ . . . Δὴν ἀνάχωμαι μία καρδίαι τοιαῦτα νὰ τεληται, διότι ἀπὰρ ἰδὼν ἔλῆν ἐπὶ πλῆγμα! . . . Σχεμαμρίζομαι τὴν θλιβὴν εἰς καὶ ἔλῆν νὰ κατα-

σῆσω τὸν βίον εἰς ἀν ἔτυχη τοῦλάχιστον ἀνεκτόν! . . . Ζητῶ . . . τὴν . . . χεῖρα . . . εἰς . . . Παρ' ἡμοὶ θὰ εὐρῆται, εἰς μὴ σὺνδρον ἀρρωστειμένων, τὸ δὲ τέκνον εἰς στοργήν, ὄσον εἰς γνήσιν κατῆρα φιλοδογητῶν! . . . Σαφῆσθι, Ἰουλίαι, δὴν σὰς ἀγαπᾶ καὶ ὅτι ἡ ἀρρωστία εἰς εἰναι δὲ ἡμοὶ θανάτου! . . .

Ἐχουσα τὰ βλέμματα χαμᾶν ἀπορημαίει συμενιθῆ μῆρας διαπρῶν ἀνακακοῦσα τὴν ἀπομαπῆσιν εὐτυλίαν τῆς. Ἐπεκράτησαν ἐπιγματι γῆς, ἢν μόνον τὰ τελετήματα τοῦ Θεοδώρα ἔπαρτεσαν. Αἱ ἐπιγματι εἰσῆται ἦσαν ἐπιγματι ἀγνοίας . . . Οἱ γονεῖς τῆς ταμίζοντες τὸν Γεώργιον νύον Θεοδώραν εἶχον συμενίαι εἰς τὴν πρὸς αὐτοῦ πρόσῆταιν του, ἀγνοοῦντες τὸ βελαῖρον παρελθόν του, διότι οὗτος τὸν περισσότερον χρόνον διέτριχε χάριν τοῦ ἡμπορίου του εἰς τὴν Μασσαλίαν καὶ τὸ βρυτινέον τῆς Ἰταλίας καὶ μάλιστα ἐπρότειναν ταῦτο εἰς τὴν Ἰουλίαν πρὶν ἢ αὐτὸς τὸ Γεώργιος εἰπῆι τὴ εἰς αὐτὴν. Ἡ ἀδῆμονία διηγράφει ἔπι τοῦ κατακόρυφου προσώπου τῆς. Τὸ φῆγμα τοῦ συζύγου ἱερανθίσον ἐν τῇ φρακταίᾳ τῆς οἰκίας ἐπιπλήττων αὐτὴν. Τίλος μετὰ παρελευσιν ἀγωνιώδους σιγῆς ἰσοίνας νύμα συγκαταθείσει.

Κρήνηται τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς πρώτης ἀποπέριε τοῦ ὀ Γεώργιος ἀπῆθε ἐλπίσῃς τὴν χεῖρα τῆς καὶ ἀποπέριε δύο ἡχητᾶ φιλῆματα ἔπι τὴν ροδίνῃαν περιείον τοῦ συρομένου ἔπι τοῦ θανάτου Θεοδώρα.

Ἐ ἀρῶντων ἐταλίσθη καὶ ἡ εἰσοδος τοῦ ἰλευθῆρα διὰ τὸν Γεώργιον, ὅστις πᾶσαν προσπαθείαν κατέβαλλεν, ἵνα ἀγαπηθῇ ὑπὸ τῆς Ἰουλίαις.

Μία προσπίθῃσις ὄδυστρον τῆς ἰδωσάνειν. Ἄλλῃ καὶ αὐτὴ σὺν τῷ γῆρον καταπέριε, ὅπως καὶ ἡ ἀσῆμπος τοῦ συζύγου τῆς. Δὴν ἦτο ἡ ἡρωῖς μου ἐκπάλως ὑπαρξῆς, ἐκδοτος εἰς τὰς ἡδωσᾶς ἀνορασίσεσκα δεινέρον γῆμον εὐτυχιστέρον. Ἡσῆσθαι τοῦ αὐτῆν ἀδύνητον, ἀνάκων νὰ ζῆσῃ καὶ ἀντιεῖλεθῆ κατὰ τῶν ἀντιείων τοῦ βίου περιπέσιων. Οἱ γονεῖς τῆς ἔλῆνον πρὸς τὴν δόσιν τοῦ βίου των, ὁ Θεοδώρας τῆς ἦτο ἀκόρη νήσῃ, αὐτὴ δὲ ἀσῆτης ὑπαρξῆς. Ἐκείθῃ ἔπι εὐπῆ μὴ δὲ εὐρῆ σῶντρον τοῦ βίου τῆς σθανεῖρον, ὁ δὲ ἔρῆραν ἐκ πατρός Θεοδώρας τῆς προ-

σῆσθαι ἐν τῷ κόσμῳ ἀλήθῃ, ὅστις λέγεται πατήρ. Πλῆν . . .

Οἱ γονεῖς τῆς ἰπεθῆμον δεινέρον γῆμον τῆς κόρης των, ἔπε τὴν ἀποπέριον ἐκ τῆς μαλαγχοῖας, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο βεβῆσθησῆν.

Ἐν τῷ μεταῖ ὀ Γεώργιος χάριν ἡμπορικῶν δῆθεν ὑποθέσειων μετῆθε εἰς Μασσαλίαν διὰ ὀλιγον χρόνον καὶ ὀ γῆρος, τὸν ὁποῖον ἀνιβαλλεν ἐπὶ μῆκος εἰς μῆνα μὲν ὄλε τὰ παρῆσῃτα τῆς Ἰουλίαις ἀπεκρίσθη νὰ τελοσθῇ ἀνεπερίσεια; μετὰ τὴν ἰστορησῆν του.

(Ἀκαλοῦθῃ) Συναίθῃων Ἰουλιανῶν.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΜΑΞΟΠΟΥΛΟΣ

Θρηνη ὀ κόσμος τῶν γραμμάτων, θρηνη ἐκείλῃρος ἡ κοινότης μας, θρηνη ἡ ἀτελείωτος λογίον των ἀπὸ εἰσοπέσιαις ἔλῃς κοιτεθέντων τῶν γῆλιων τῶν χαλῶν του μελῆ ὑπὸ τοῦ; τοῖσῃος τῆς γερραῖς; Σγολῆς, θρηνη πὰς ὀ ἀκόλῃσῃς τῆν θρηνητῆ καὶ ἀπεισίαν εἰσῆσῃν! . . .

Ἀπῆσῃων ὀ γῆανῃς καὶ πολέσιμα; ἐνῆρ, ὅστις συμεπῆσιαις μόνον ἔσῃμαρ κῆριζῆ τοῦ δὲ τοῦ προσονοῦς ἦσῃος καὶ τοῦ γλυκέος μελιδάματός του. Καὶ ἔσῃσῃαν πῶς; ὄχι φθῖνον ἡρῆμα ἔπι τῆς ἀλῃ-φῃος του εἰς τῆς κατατρῆχούσις αὐτὸν θρηνηκῆς καὶ ἠθῆσις νότου, ἦτις προφῆρας ἔμ' ἔρῃναι τὴν νεπέτα του καὶ ἔλῃσῃων τὴν κόμη του.

Ὀχι, ἐν γῆανῃς καὶ μακροσῃτῃ γαλήνῃ ὑπὸ τὰ παρήγορον βλέμματα καὶ τὴν τρυφερὴν μῆριμαν ἀγαπῶντες εἰσογνοῖαις, ἦτις δόνηται νὰ ἡ δὴν καὶ αὐτὰ; τὰς ἐκγνωσίους τοῦ θανάτου σῃσιγῆαις.

Ἄλλ' ἐν ἀγρῃ καὶ θρηνηθεῖ νηπιεῖθῃ δὴνῃ, ἦτις κατακλιῶνῃσῃσκα ἔλῃσιωῖς τὴν εὐλοσῃθῃον καὶ εὐγῃνῃ εἰσῃνῃν ψυχῆν, κατένῃσῃεν ἐν τῷ εἰσῃτῃ αὐτῆς σῃλῃν τὴν χῃρῃν τῆς λογῃκῆς, ὅπως κατέσῃσῃεν εἰ ἔλῃαι αὐτοῦ χῃρῃς ἠν ζῶν τὸν εὐπῃσῃθῃος; ἐκείνου σώματος διὰ τοῦ θρηνηκῃου σῃρῃσῃσῃου αὐτοσῃσῃδῃου ἀγῃσῃνῃ! . . .

Καὶ τοῖμα τὸν κλαίειν! . . . τὸν κλαίειν ἀπεπισῃσιωῖαις, διότι δὴν ἰσῃλῃσῃται δὲ δάκρυα ἡμῶν ν' ἀνεμῃσῃσῃαι τοῦ συμεταῖσῃων πλῆθῃ θρηνηθεῖς δῆρῃμα, ὄντινος τὸ ὄμμα ὑπῆρξῆ καὶ αὐτοῦροῖ; τὸν κλαίειν εἰ βῃθῃος καρδίας, διότι οὐδέις εἰ ἡμῶν ὅστις δὴν συμεπῆσῃθῃαι καὶ δὴν ἔσῃεῃσιγῃσκα ζῃωρῃς ἐν αὐτῷ τῃσῃν τὸν ἀνθρωπον ὄσῃ καὶ τὸν λόγιον, τῃσῃν τὸν συμεπῃθῃη καὶ ἔδῃρῃν κοινωσιωῖαις τῃσῃν ὄσῃ καὶ τὸν μῃουσιωῃμῃον καὶ ἰσῃλεον, τὸν καλλῃεῃτῃν καὶ μῃγῃον τῶν καλλῃωνῃν τοῦ ἀρῃχῃου λόγου ἰσῃμῃνῃσῃν!

Κλαίειν τὴν ἀνοσῃρῃσῃσῃον σῃσιγῃῃ τῆς ἀγῃχῃ-φῃος τῆς, καὶ. Ἄλλῃ πῃρῃσῃθῃον ἔπι κλαίειν τὴν καθ' ἔλον τὸν ἀρῃχῃον καὶ ἀγῃρῃν βῃου τοῦ παρῃπέσιαις ἰσῃλοσῃθῃσῃσῃαν αὐτὸν ἰδῃεῃκῃου μαλαγχοῖαις, μακρῃν καὶ ἀπῃλῃον θῃσιγῃῃν ἀγῃσῃνῃ, ἦς τὸ ἀρῃσιγῃῃν ὄσῃσῃων συῃσῃῃαι τὸν ἔσῃεῃσιγῃ-λῃικῃ καὶ ἦς ἡ καταρῃνῃς ἔλλῃ καὶ ἰδῃεῃσῃσῃος ἦς τὰ ἔλῃα ἡμῃκατα ἄγῃνῃα κατέπῃρῃσῃαν ἡμῃσιπῃται τὸν ὄγιαν τῆς ἰσῃλέατου ταῦτες ὑπαρξῃσις.

Τῆς εἰδῃ πῃσῃον εὐγῃνῃς ἰδῃανῃν ἀρῃνῃσῃθῃον ὑπὸ τὰ κῃρῃ τῆς βῃσιγῃῃς; θῃεῃλλῃς, τῆς εἰδῃ πῃσῃος πῃσῃος ἀνεκπῃθῃσῃσῃος ἰσῃαί, πῃσῃος καταπέσιαις εἰς ἀῃσῃων σῃσιγῃῃν ἰσῃκαρῃεῃσῃῃν καὶ συμεπῃγῃμῃος μόνον τὴν ἀῃσῃων ἀνασῃπῃρῃσῃῃν τῆς ὀδυνημένης ταῦτες ψυχῃς μακρῃν τῆς ἀρῃσῃσῃου ζῃωῖς, εἰς τὴ ὄγῃ τὰ αἰθῃρα τὰ ἀπῃλλῃεῃσῃα πῃσῃων καὶ πῃσῃων καὶ σῃλῃων καὶ ἀβῃλῃσῃσῃων, τῆς εἰδῃ, λέγιμα, πῃσῃος ἀρῃρῃσῃσῃος ἦθῃκα ἔρῃμῃ προηλοσῃθῃη ἡμῃσιπῃται τὸ πῃσῃμῃα τοῦ ἡρῃ, τὸν θῃαντον, ἐπῃτέρῃσῃιν ἔπι τίλοῖς ἀρῃνῃσῃσῃσῃαν τὴν ψυχῃν τὸν ὄσῃος διαρῃρῃθῃη βῃσιγῃῃς καὶ θῃεῃρῃεῃσῃῃος ὀσῃρῃα καὶ θῃραπῃεῃσῃη ἰσῃαι, λιποτάκῃτῃς τῆς ζῃωῖς καὶ λιποτάκῃτῃς τῆς ὀδῃνῃς! . . .

Ἄλλῃ σῃσιγῃ . . . σῃεῃσῃσῃθῃων τὸν ἔσῃων του τὸν γῃλῃθῃον μετὰ βῃον τὸ ἡρῃ πολυμῃμῃον καὶ θῃαντον τῃσῃν παρηγῃθῃῃ καὶ σῃλῃσῃῃν, καὶ ἀπομῃσῃσῃσῃαις τὰ δάκρυα τὸν εἰλομῃσῃσῃῃος πῃσῃος μῃος; ἀς; τῃρῃσῃσῃαιν ἀσῃσῃσῃον ἐν τῇ ψυχῃ ἡμῶν τὴν μῃνῃμῃον του τῃν προσῃρῃθῃ ὡς ἀκόμῃσῃον τῃσῃου λυγῃνῃ!

Κορνηλία Α. Ηρεβεζιώτου

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Είπον και έλλεθα εις τήν θεοποιίδα Πρεβιζιώτου ότι δεν θά ήτο πολύ φρόνιμον νά προσκαλίση και έμει εις μιάν τόσην φειδράν και χαριούσιον πανήγυριν, όποια είναι ή τέταρτη επίτειος έορτή των γενθλιών της χριστιανικής της Βοσκορίας. Τή έυδοξίαν νά ληομονηση εις αυτήν τήν περίστασιν τήν ένλογητικάν και σκευαλοπλάκον 'Εχρίδατ, τήν άγαπώσαν παντός και πάντως νά έξικοντιζή το άγχιρ δηλητηριών της, νά περιβή άπ' έδω, νά σκάωτη άπ' έκει, νά περιγελή άδικώσιον, νά κεντριζή όλους και νά τεραττη αιώνιος σκόον θεωηλιαν και χαριν πικραίνουσα τάς καρδιάς των ανθρώπων, πολύ δέ περισσότερον τάς γυναικείας, ώς άνωθεριότερα. Διά νά τήν μεταώσω ήναγκάσθην άκμαή νά τή έξομολογηθώ ότι προς τόσους άπογόνους της ήβας μόνον δια τόν όμώματ μου συνιδίωμαι και ότι όπο έπιφορηστίως προς εγωγεσιτάτας κυρίας και άδράς θεοποιιδίας δεν γνωρίζω περισσότερα πράγματα άπό ένα έρεσιθιον αιουβόσιον.

Τού κάκου! Η θεοποιίς Πρεβιζιώτου ήπιμενε νά ήμνησάτω άξιμωρον άπό των στυλιών της Βοσκορίας της μί πάσαν ύσουλαν, έστω και άν άκόμη έπαρόκειτο, έρπων εις τόν παράδεισον των άναγνωστριών της νά παρακαλιώμαι και πάλιν τήν Εύζην εις τήν όδόν της άμπερίας!

Και λοιπόν ίδού έρω έν τή κόσμο των γυναικών! Άν ήτο τοόλογιστον τρόπος νά περιληθώ προς στιγμήν κανένα μυστικόν κέπλον και νά καταστώ ούτω άφανής εις τόν προσάτην και άρχηγόν μου, τόν Εβριπίδην, μήπως και μί καταρασθή διά τήν φιλογύνικον αυτών παράδεισιν των έντόλων του!... Άλλά ποό θά μί διακρήνη τάρα ό γήρω Εβριπίδης, τρυπωμένος ώς είμαι μεταύ των ποδογούρν!... Έκείνος μόλις ίδη τάς γυναικείας θ' άποστρέψή το πρόσωπον κατά τήν συνήθειάν του και ούτω θά περιβλώ άφανής και άτιμώρητος. Άλλως τί ήρχισα νά γίνωμαι κάποιος αρετιώτης ώς προς τάς άρχάς του και φρονώ ότι το ερώσιον είναι ίστιν ότι έν μέση γυναικών δεν είναι μεγάλη παρεκτροπή άπό των διδασκαλιών του άλλ' άπλή ποικιλία του βίου. Ποικιλία μέλι-

στα άγθονος και άσπεριούτος άπό αι γυναικείας έκατοντάκις της ήμέρας ποικιλίον και κατά τάς σκάψις και κατά αίσθημάματα και κατά τά ένδύματα και κατά τήν όδόν άκμαή!

Φ.Θεορά εις αι γυναικείας! Ό Θιός! νά άναπαύση τήν ψυχήν του εύλογημένου έκείνου Εβριπίδου! Ποός ζήρει τί θά 'τραβήξει ό κακόμοιρος άπό τά χέρια σας ώστε μί τόσην πικράν νά σας ένδύμει εις όλα τά ήργα του και νά έξικοντιζή έναντιόν σας τούς προκερούς έκείνους άφορισμούς του, οι όποιοι είναι και θά είναι αιώνιος άναφαιρητοι χυρακτριμοιοι σας.

Προέβη μάλιστα ό Εβριπίδης μέχρι του νά ειπή ότι περιττή ήτο και ή άημαουργία σας εις τόν κόσμον και ότι δια τήν άπαρτίειαν αυτών διαιωώνων του άδρωπίνου γένους θά ήρκει νά καταβήσων εις τόν βομών του θεού τον βόρος χυσού ή άργύριον ή χαλκόο και νά λαβώθωνιν άπό της αυτομάτου αύτης μηχανής άνταξιόν διάδόνσας μας. Τό θαυμάσιον άπό σγίδιον του του προμετού μοσούγιον διν άπέθβ δισίον έπι μεταφω. δισί και σημερον ήραμύριζετε άφού, έννυκται, ήφροντίσαστε νά το έξικυτελάσπε. Δισί άντι νά καταβήσωνιν ήμεις χυσού και άργυρον εις τόν βομών του θεού προς έξεργασάν άπογόνων, ούτε, καμπόνορον πάντοτε, φροντίσπε αύτήν τήν αυτομάτου μηχανήν νά έξεργασάτε προσφύρουσαι τόσην και τόσην... πρόκα!... Φθεορά εις αι γυναικείας!...

Κακόν όμως πολιτικόν άπολουθώ άπέναντί σας Ικανή νά σας έξεργισή όλας όύσας. Τοιαύτη πολιτική δέν μοι συμφείρει και δι' αύτό τήν παριστώ. Εξέποιος σοφός άλλως τί ειπιν ότι ποτέ δέν διατρέγει κανείς τόν κίνδυνον νά δυσωρετισή τάς γυναικείας όταν τάς κατηγορή ή δι' όλας μαζύ άλλά μιαν προς μιαν. Έν τοιαύτη περιστασία ήγει όλας τάς άλλας φίλας του συννοήσας μάλιστα τήν κακογλωσιάν των εις τώ νά κατηγορησούν τήν μιαν.

Και επειδή δέν γνωρίζω έκ του κάλου σας άλλην πλην της θεοποιιδίας Πρεβιζιώτου, αισθάνομαι πλην τήν όρεξιν νά κατηγορησώ αύτήν. Μεγαλιότερον όμως κατηγοριαν δέν πιστεύω νά

εθρω καθ' ότι εις τήν ίδιαν της πρόσλιπον όφειλεται ή σημαρή έναντιόν σας κακογλωσιμώ μου. Άλλοτε σας ύπόσχουμαι νά ήμαι καλλιτέρη και περισσότερα.

*Εχρίδα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

X. K. Χατζηπολύου, Α. Θ. Κωστατοπου και Σπ. Ε. Οικονόμου 'Ελληνική έσοχία εις τούτθ δ, πρής χρήσιν των σχολών άμορφισών των φίλων. Το εμμενδύεισθον τούτο διδασκαλικόν πόνημα μετά πάσης έπιστάσεως συγγεγραμμένον άπό του καλλίστου ήμιν ανεργού, του κ. X. Οικονόμου μετά των λοιπών δύο έλλογώμων αυτου συνεργάτων, παρουσιάζει όντιον πλείστον προσόντων, δι' τα όποια και ιδίον ύπερτα άγόνιστον άξιον ή χρήσιμόν.

Και νά μιν διο πρώτον τούτθ του ήργου, συνταξιμωμεν βεβαρημένον μιν προς χρήσιν της Γ'. το δέ πρής χρήσιν της Δ'. κάμωμεν τού διδασκαλικόν σχολόν, περιβλήσομεν μετά ήλπιωτης σαρπησας ήμα και περιληπτικώσιν όλων τήν έξέλιξιν της 'Ελληνικής ιστορίας μέχρι του Μεγαλου 'Αδελφώρου. Τό δέ Γ'. προηόριζόμενον εις τήν Η'. και ΣΓ'. ετών των άστικων σχολών και χρονολόγιον συνταξιμωμένον, περιλαμβάνει όλόκλη-

ρον πλην τήν 'Ελληνικήν ιστορίαν μέχρι του τέλους αυτής, μετ' ό έπισυμπεταται έπίσημος διήγησος ή Ρωμαϊκή ιστορία. Άποβλέπουσαι εις τάς πολλάς έρασεις του ήργου συνταξιμωμεν αυθη θεματις εις όλους τούς άνεπιθέ τε και άνη τάς εκπαρίας, έθιμολογίας και διδασκαλίσεως, άς έμμενον τού ε' όσον αυτου πόνημα προσημειώμενον νά παραδής μετ'όλας έκτενυλώσεως εις τήν δημοτικην και άστικην παιδείαν.

Προσηγώ: ένδύοιτα όπό Αθηνάϊας Κοούρτελ, Χρυσόνοθημα: Δυρικαί ποίησεις, έν 'Αθήναις. Τμήτθ όροζου. 2.

ΥΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ

'Η φιλοσοφία του κ. Κάρνευ. Ό μέγας της 'Αμερικανής Κροτίσας κ. Κάρνευ εις δεξιάν του δίδει πρής έκείνους εν Ραλλ-Νιβερ πασιπονείτω ότι μιαν πολλήν δειλίαν ό κόσμος προσηγώρει εις το βαλλάντιον του.

—'Εγίναται, προηόριζα, κ' ένδύοιμα τών ν' άπαλλεχλώ του βαλλάντιου; με θεαυρού.

Ηθί; τόν σκοπό, πούτον ήν καιού του νά ήβή ή καταλλήλιαν; δημοσίαις βιβλιώ ήρας, άνη ήρ' έπύρω φρενικω λίαν βιβλιώ; προς τίς όσπρι μιλιανόσων σκοπών ήγαμε τούς ύμιατες βιβλιώσις των ίδιων άνθρώπων.

'Η ήλια του είναι ότι: στυμαχίον έρπον εβρυσαι εις προσηγοποιήσιν του έρπον, είναι άδελφί των ενδύοι βασιών της Νεβρεγίας. . .

Ό Βλαδύμειρος, ύποσηματικώς Βολόβος, ήτο γλυκύς χαρακτή; προς τόν όποτον δέν ήβουσαι ως νά ήραση σπαρτάκι, άπομύνην έις οι συμψημική έρπεί έλαμυρ μόλις ήρχόταν. 'Η πρηνήσιμα, ής έκαθίω ήρας άγαπήσει έμμεκας; τόν σούζον της, και ήρα ή τόν ήγάπε κού έτι, ηή έπέτασε νά παρακρήσωνται έκείν τού όλου, άλλ' όχ και έντός αυτου, ώς επύτρεται εις τόν κόπον του τε πάντα όταν περιφύραται εις τάς όδους; άλλ' άναπειτ παρ' αυτου τέλειαν ευταπειάν έν τή οικία. δι' αυτό δέ ό αρχηγική ήναγκάσει νά τυτελάη πολύ.

— Είς τί θά το χρησιμοποιήσθη; το πολιτικώ σπύρον άδουμα; ήρώσων τήν σούζον του μη δόμοσικως ν' ύποπείσθη; τόν νουν άπό της χριστιανόσους της ήρας έκείν, φιλών άνεπι ήμα τήν ήρωήρατιν άδραήν χαιρε της σούζου του.

— Τί θά τήν κάμω; μήπως και ήρω νά γνωρίζω; Όθλω νά τήν συμπαράβωσις εις Πεντρούπολιν ήμ' ή' ου άνασάκω, θά τήν έρπωσθω.

— Εξ ήνι ήρήςκω έδω; όλον τον χαμώδων; 'Α, όχι! δε τήν συμπαράβωσων... με τόν άδαν, εσκε σούρον τόν ους του χαριέσιμα έσω.

— Άκούθθ θι βρωμικω διαό άμώμας; επύνη ή Δορεά.

— Ναι, δίο άμώμας. Εξέτρη ήν μέαν θά ήρωα μόνον

ΕΠΙΓΡΑΦΙΣ

Η ΝΑΜΟΣΕΛΑ

ΜΥΣΙΟΠΟΙΑ

(υπό Henry Greville)

— Τί άλλο γνωρίζεις; τήν ήρώτασε σαρανταει προς αυτήν ήρ' ού έβλεπε μέχρις άπειυόσεως του λεπτορούσθου στήθους της.

— Όχι κολλά πρόματα, είπε ματριπρόνος ή 'Ανεσεία. Ότι πρέπει νά γνωρίζη πάλιν κήρη καλώς άνατοραμωμον. Καντώ άρηνίκα καί, τωρησθησθω άδρον.

Ό πρηνήκω κατέβασε τάλα δε' έλαφρώ. Είς τήν όδον εις της; νέας συνυρπών ίστιν άμωνας και κατέπληκτα εις τρπον κινέωτον τον γέλωτα της πρηνήρατις, ής και εύρωδες πρόσωνν ννα εξαπείσθη τήν καρδιά.

— Ασπών, Βολόβω τί είπες, μη άνώμωμω τουουτορόπως τούς άρβαλιούς σου. 'Εγίνασις τήν 'Αναον Νερωσιν. Τί το άκαμνηκωμόν εβρυσαι εις τήν κόρον της;

— Τά άδαν. 'Η 'Αναα είχε κήρη κενόν, άλλ' όχι τόσην στυπλήν και οι όφθαλμοί της ήσαν κασταροί, άλλ' όχι άφωροστοί ως ρουτίμα. Αυτή ή κήρη είναι ή

